

דף לג.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד הט"ו

ומפני מה מחזירין על הטהור מבית אב אחר. מפני שהטמאה לא התרה בצבור אלא באסורה עומדת ודחיה היא עתה מפני הדחק. ואין דוחין כל דבר הנדחה אלא במקום שאי אפשר. ומפני זה צריכה ציץ לרצות עליה:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"ב

ובמקום שסומכין שוחטין. ותיכף לסמיכה שחיטה ר. ואם שחט במקום אחר או ששהה שחיטתו כשרה. והסמיכה שירי מצוה היא לפיכך אם לא סמך כפר ואינה מעכבת ואף על פי כן מעלין עליו כאלו לא כפר:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ד ה"ב

נתאחר ולא גלח בשביעי ש וגלח בשמיני או אחר כמה ימים ביום שיגלח טבל ויעריב שמשו ולמחר יביא

ר. כסף משנה: במקום שסומכין שוחטין ותיכף לסמיכה שחיטה. משנה בס"פ שתי מדות ובגמרא מאי קאמר ה"ק במקום שסומכין שוחטין שתיכף לסמיכה שחיטה ולא ידעתי למה לא כ"כ רבינו. ומ"ש ואם שחט במקום אחר או ששהה שחיטתו כשירה. נלמד ממ"ש לקמן בסמוך. ומ"ש והסמיכה שירי מצוה היא וכו' עד כאלו לא כפר. משנה וברייתא בס"פ שתי מדות ואיתיה בריש זבחים (דף ו') ויליף לה מקרא בריש יומא (דף ה'):

ש. כסף משנה: נתאחר ולא גלח בשביעי וכו'. פשוט הוא במשנה פ' ג' מינין (דף מ"ד:): כיצד עושין לו וכו' המצורע עומד חוץ לעזרת ישראל. מפני שהוא מחוסר כפורים ותנן בפירקא קמא דכלים שמחוסר כפורים אסור ליכנס לעזרת ישראל. ומה שכתב כנגד פתח

מזרחית באסקופת שער ניקנור ופניו למערב. בתורת כהנים על פסוק והעמיד הכהן המטהר לפני ה' פתח אהל מועד מעמידן בשער ניקנור אחוריהם למזרח ופניהם למערב: ושם עומדים כל מחוסרי כפרה וכו'. בפ"ק דסוטה (דף ח') אהא דתנן שעל פתח שער ניקנור משקין את הסוטות ומטהרים את היולדות ואת המצורעים בשלמא סוטות וכו' ומצורעים דכתיב לפני ה' אלא יולדות מ"ט [אילימא] משום דאתיין וקיימין אקרבניהו וכו' א"ה זבין וזבות נמי ומשני אה"נ ותנא חדא מינייהו נקט: והכהן לוקח אשם של מצורע וכו'. מפורש בתורה. ומ"ש ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא. בת"כ דריש לה מדכתיב אותו לאשם: ומ"ש ואח"כ מביא את האשם של מצורע עד הפתח ומכניס שתי ידיו לעזרה וסומך שתי ידיו עליו ושוחטין אותו מיד ומקבלים שני כהנים את דמו אחד מקבל בכלי וכו'. בסוף נגעים: וכתב הראב"ד ואח"כ מביא א"א אין כאן אח"כ וכו'. וז"ל התוספתא פ"ה דנגעים מביא אשמו ולוגו בידו ומעמידו בשער ניקנור והכהן עומד מבפנים ומצורע מבחוץ ומצורע מניח ידו תחת ידו של כבש והכהן מניח ידו על המצורע ומוליך ומביא מעלה ומוריד וסומך שתי ידיו עליו ונכנס ושוחטו בצפון כל הסמיכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור עכ"ל התוספתא. והראב"ד דייק מדקתני ומוליך ומביא מעלה ומוריד וסומך והדר קתני ונכנס ושחטו משמע דבמקום שמניף שם היה סומך ותו מדקתני כל הסמיכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור משמע שהסמיכה היתה תיכף לתנופה במקום שהיה מניף ואח"כ היה הכהן נוטל האשם ממקום התנופה ונכנס ושוחטו בצפון. ולרבינו י"ל דהא לא מכרעא אע"פ שסמכה סמיכה לתנופה לאו למימרא שיהיה במקומה דמסתמא כל שאנו יכולים לסמוך סמיכה לשחיטה יש לנו לעשות ומי הכריחנו להדחיק בזה והא דקתני כל הסמיכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו היינו לומר שבשאר הקרבנות בעל הקרבן נכנס בעזרה ובמקום שרוצים לשחוט הקרבן שם סומך ותיכף שוחט שם וכאן א"א לעשות כן מפני שאין המצורע יכול ליכנס בעזרה אלא מכניס ידיו לעזרה לחלל השער וסומך שם והכהן מוליך האשם משם לצפון העזרה ושוחט שם והיינו דקתני ונכנס ושוחטו בצפון כלומר נכנס מפתח העזרה לצפון הרי שסמיכה זו מרוחקת קצת מהשחיטה ומשמע שהתנופה היתה חוץ לעזרה ודבר תימה הוא. אבל מדקדוק לשון רבינו נראה שבפנים היה מניפו הכהן לבדו ואח"כ מביאו לפתח העזרה כדי שיסמוך עליו המצורע אבל ק"ל דקתני בתוספתא שהמצורע היה מניף עם הכהן וצ"ע. והר"י קורקוס ז"ל כתב שדעת רבינו דכיון שבפרק כל הפסולים (דף ל"ג) הביאו תוספתא זו ופריך מינה למ"ד ביאה במקצת לא שמה ביאה וא"כ ליעייל ידיה ולסמוך וישחטו אותו שם פי' אלא שהיו צריכים להוציא האשם מן העזרה ולחזור ולהכניסו ומשני דקסבר האי תנא שאין אותו מקום כשר לשחיטה והיה צריך להכניסו לפניו ולא הוי תיכף לסמיכה, נראה מכאן דרישא דקתני בתנופת מצורע מניח ידו לאו מתרצתא היא דהא בתנופה לפני ה' בעינן וא"כ הרי כאן ביאה במקצת ע"כ. אלא ודאי נראה מכאן דבתנופה לא חיישינן ואין בה הכנסת יד אלא כהן מניף במקום שמניף השאר ואח"כ מוציאו בפתח לסמוך וגם כיון שהקשו ליעייל ידיה ולסמוך ויהיה תיכף נראה שאין שם הכנסת יד אלא לסמיכה מפני התכיפה אבל תנופה כהן לבדו מניף כי אין לחוש בה לתכיפה וגם תנופה יכול הכהן להניף בשביל

קִרְבָּנוֹתָיו אַחֵר שִׁטְבַּל פַּעַם שְׁנִיָּה כָּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. כִּי־צַד
עוֹשִׁין לוֹ. הַמְצָרַע עוֹמֵד חוּץ לְעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד פֶּתַח
מִזְרְחִית בְּאַסְקַפֶּת שֶׁעַר נִיקְנוֹר וּפְנִיּוֹ לְמַעְרָב וְשָׁם
עוֹמְדִים כָּל מַחֲסְרֵי כַּפָּרָה בְּעֵת שֶׁמִּטְהָרִין אוֹתָן וְשָׁם
מְשַׁקֵּין אֶת הַסּוֹטוֹת. וְהַכֹּהֵן לוֹקֵחַ אֶשֶׁם שֶׁל מְצָרַע
כְּשֶׁהוּא חַי וּמְנִיפּוֹ עִם לֹג הַשֶּׁמֶן בַּמִּזְרָח כְּדָרֵךְ כָּל
הַתְּנוּפוֹת. וְאִם הֵנִיף זֶה בְּפָנָיו עֲצָמוֹ וְזֶה בְּפָנָיו עֲצָמוֹ יֵצֵא.

הבעלים כמו שמצינו בכמה מקומות שהקפידו על הסמיכה ולא הקפידו על התנופה אף אם לא תהיה בבעלים והרי השולח חטאתו כהן מניף על ידו לכך לא הצריכו בה להכניס ידו כמו בסמיכה וקרא דתנופה לא קאמר אלא כהן וגם דכיון דכתיב לפני ה' צריך שיניף במקום שמניף שאר תנופות ואע"פ שבתוספתא אמרו שסמיכה זו לא היה תיכף לה שחיטה כבר אמרו בפרק כל הפסולים דלמ"ד ביאה במקצת לא שמה ביאה מעייל ידיה וסומך להיות תיכף השחיטה ככל הסמיכות שהקפידה תורה על התכיפה בהם אך לא לדעת ר"י בר"י שסובר שאין המקום כשר לשחיטת קדשי קדשים וכבר נתבאר בהל' בית הבחירה לדעת רבינו שעד שער מזרחי שהוא שער ניקנור כשר לשחיטת קדשי קדשים והכל נקרא צפון גם נתבאר בהל' ביאת המקדש דביאה במקצת לא שמה ביאה וכיון שכן ה"ז מכניס ידיו וסומך כמ"ש כאן ושוחטין שם דתיכף לסמיכה שחיטה ככל הסמיכות עכ"ל. ומ"ש הראב"ד כמו שהגהתי למעלה הוא מ"ש אין כאן אח"כ. ומ"ש ואחד בידו הימנית ומערה לידו השמאלית וכו' עד פסל. בתוספתא פ"ק דזבחים והר"י קורקוס ז"ל כתב דאיתא בתוספתא (פרק בתרא) דנגעים זה שקיבל בכלי מקבל בימין וזה שקיבל ביד מקבל בשמאל ואם שינה פסל וזה הפך ממה שכתב רבינו ונדחק בפירושה דמאי דקתני זה שקיבל ביד מקבל בשמאל היינו לומר שמקבל בשמאל מן הימין שקבל בה מהבהמה ואם שינה שקיבל מן הבהמה פסל: הכהן שקיבל מקצת הדם בכלי וכו' עד ואם לא נתן לא כיפר. הכל בסוף נגעים. ומ"ש ואם נתן על השמאל לא יצא. שם דלא כר"ש. ומ"ש ויוצק לתוך כפו של חבירו השמאלית וכן מ"ש וטובל אצבעו הימנית. בסוף נגעים. ומ"ש על כל הזיה טבילת אצבע בשמן. בת"כ. ומ"ש ואם הזה ולא כיון כנגד בית קדשי קדשים כשירות. נראה דהיינו מדתני' בתוספתא פ"ק דזבחים הזיות שבמצורע שהזן שלא לשמן שאינם מכוונות הרי אלו כשירות. ומה שכתב ואח"כ יבא אצל מצורע וכו' ואם לא נתן לא כיפר. בפרק בתרא דנגעים אם נתן כיפר ואם לא נתן לא כיפר דברי ר"ע ר"י בן נורי אומר שיירי מצוה הן בין שנתן בין שלא נתן כיפר ומעלין עליו כאילו לא כיפר ומייתי לה בריש זבחים (דף י'): ומפרש לה. ומה שכתב ושאר הלוג מתחלק לכהנים. משנה בס"פ כל התדיר (דף צ"א):

ואחר כך מביא את האשם של מצרע עד הפתח ומכניס
 שתי ידיו לעזרה וסומך עליו ושוחרטין אותו מיד.
 ומקבלין שני כהנים את דמו. אחד מקבל בכלי וזורקו
 על גבי המזבח ואחד בידו הימנית ומערה לידו
 השמאלית ומזה באצבעו הימנית. ואם שנה וקבל
 בשמאל תחלה פסל. הפהן שקבל מקצת הדם בכלי
 מוליכו וזורקו על המזבח תחלה. ואחר כך יבוא הפהן
 שקבל הדם בכפו אצל המצרע. הפהן מבפנים והמצרע
 מבחוץ. ומכניס המצרע ראשו ונותן הפהן מן הדם
 שבכפו על תנוף אָזְנוֹ הימנית. ואחר כך יכניס ידו
 הימנית ויתן על בֶּהֶן ידו ואחר כך יכניס רגלו הימנית
 ויתן על בֶּהֶן רגלו ואם נתן על השמאל לא יצא. ואחר
 כך יקריב חטאתו ועולתו. ואחר שיתן הדם על הבהונות
 נוטל הפהן מלוג השמן ויוצק לתוף כפו של חברו
 השמאלית ואם יצק לתוף כף עצמו יצא. וטובל אצבעו
 הימנית בשמן שבכפו ומזה שבע פעמים כנגד בית קדש
 הקדשים על כל הזיה טבילת אצבע בשמן. ואם הזיה
 ולא כוון כנגד בית קדש הקדשים כשרות. ואחר כך יבוא
 אצל המצרע ויתן מן השמן על מקום דם האשם בתנוף
 אָזְן ובהן ידו ובהן רגלו. והנותר מן השמן שבכפו יתנונו
 על ראש המתטהר ואם לא נתן לא כפר. ושאר הלוג
 מתחלק לכהנים:

 את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"א

אין סומכין אלא בעזרה ת. סמך חוץ לעזרה חוזר וסומך מבפנים. ואם היה בעל הקרבן עומד בחוץ והכניס ידו לפנים וסמך סמיכתו כשרה. והוא שישמך בכל כחו. ואין סומך אלא טהור ואם סמך הטמא סמך:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"ג

וצריך הסומך לסמך בכל כחו א בשתי ידיו על ראש הבהמה שנאמר 'על ראש העלה' לא על הצואר ולא על הצדדין. ולא יהיה דבר חוצץ בין ידיו ובין הבהמה:

דף לג:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"ב

אסור לטמא את הקדשים או לסבב להם טמאה ב שהרי פוסלן. והטמא את הקדשים אינו לוקה. אבל אדם

ת. כסף משנה: אין סומכין אלא בעזרה. ברפ"ג דזבחים. ומ"ש סמך חוץ לעזרה חוזר וסומך מבפנים. ומ"ש ואם היה בעל הקרבן עומד בחוץ וכו'. ברפ"ג דזבחים (דף ל"ג) איכא דאמרי אמר רב יוסף כל הסומך ראשו ורובו מכניס מ"ט כל כחו בעינן. ומ"ש ואין סומך אלא הטהור ואם סמך הטמא סמך. ברפ"ג דזבחים (דף ל"ב) אהא דתנן שהשחיטה כשרה בטמאים ורמינהי וסמך ושחט מה סמיכה בטהורים אף שחיטה בטהורים מדרבנן. ומשמע לרבינו דאסמיכה נמי קאי ומש"ה אם סמך סמך ואפי' את"ל שסובר דסמיכה בטהורים כשסמכו טמאים אפי' אם נאמר דלא היא סמיכה הא אמרן שאם לא סמך כפר:

א. כסף משנה: וצריך הסומך לסמוך בכל כחו. כבר כתבתי דאיתיה בריש פ"ג דזבחים. ומ"ש בשתי ידיו על ראש הבהמה וכו' עד בין ידיו ובין הבהמה. בס"פ שתי מדות (צ"ג):

ב. כסף משנה: אסור לטמא את הקדשים או לסבב להם טמאה. בפרק ג' דזבחים (דף ל"ג): ובפ' אלו הן הלוקין (דף י"ד) נחלקו רבי יוחנן ור"ל במטמא קדשים ר"ל אמר לוקה ור' יוחנן אמר אינו לוקה ומשמע דאיסורא מיהא איכא: אבל אדם טהור שאכל כזית מקדשים

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

טָהוּר שְׁאֵכֹל כְּזֵית מְקֻדָּשִׁים שְׁנֵטְמָאוּ לוֹקָה. שְׁנֵטְמָאוּ
 'וְהַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל'. וְהוּא הַדִּין לְשֹׂאֵר
 הַקֶּרְבָּנוֹת שָׁאֵם אֵכֹל כְּזֵית מְלִבוֹנָת הַמִּנְחָה שְׁנֵטְמָאוּ
 אַחֵר שְׁנֵטְמָאוּ בְּכָלִי לוֹקָה. אֶחָד קֻדְּשִׁים שְׁנֵטְמָאוּ לְפָנֵי
 כִּפָּרָה אוֹ לְאַחֵר כִּפָּרָה. בֵּין שְׁנֵטְמָאוּ בְּאֵב הַטָּמֵא אוֹ
 בְּוֹלֵד הַטָּמֵא שֶׁל דְּבָרֵי תוֹרָה. אֲבָל אִם נִטְמָאוּ בְּטָמְאוֹת
 שֶׁל דְּבָרֵיהֶם אֵינוֹ לוֹקָה עַל אֲכִילָתָן. אֲבָל מִכֵּין אוֹתוֹ
 מִכַּת מִרְדּוֹת. וְאֵינוֹ לוֹקָה אֲלֹא הָאוֹכֵל אַחֵר זְרִיקַת דָּמִים.
 אֲבָל אִם אֵכֹל קֶדֶם זְרִיקָה אֵינוֹ לוֹקָה מְשׁוּם אוֹכֵל קֻדֵּשׁ
 טָמֵא. אֲבָל מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת:

שְׁנֵטְמָאוּ לוֹקָה. בַּפֶּרֶק כֹּל שֶׁעָה (דף כ"ד:) וְהַבֶּשֶׂר כֹּל טָהוּר יֵאָכֵל בֶּשֶׂר לִמָּה לִי לְרִבּוֹת
 אִימּוּרִים, וּפִירֵשׁ"י אִימּוּרִים שְׁנֵטְמָאוּ וְאֵכֹל הַטָּהוּר וּמִקְשֵׁי אִימּוּרִים מֵהֵתָם נִפְקָא דִּתְנִיָא
 וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכֹל בֶּשֶׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לֵה' לְרִבּוֹת אֵת הָאִימּוּרִים הֵתָם טוֹמְאָת הַגּוֹף
 בְּכֹרֶת הַכֹּא טוֹמְאָת בֶּשֶׂר בְּלֹא, וּלְפ"ז הָא דִּתְנִין בַּפֶּרֶק הַשּׁוֹחֵט וּמַעֲלָה טָהוּר שֹׂאֵכֵל טָמֵא
 פְּטוּר שֶׁאֵינוֹ חַיִּיב אֵלָּא עַל טוֹמְאָת הַגּוֹף לַעֲנִין כֹּרֶת קָאֵמֵר אֲבָל מִלְקָא לְקִי גַם עַל טוֹמְאָת
 בֶּשֶׂר. וּבַפֶּרֶק כֹּל הַפְּסוּלִים (דף ל"ד) אֵתְמֵר טָמֵא שֹׂאֵכֵל בֶּשֶׂר קֻדֵּשׁ לְפָנֵי זְרִיקָה ר"ל אֵמֵר
 לוֹקָה רַבִּי יוֹחָנָן אֵמֵר אֵינוֹ לוֹקָה וְכו', אֵמֵר אֲבִי [מַחְלוּקָת] בְּטוֹמְאָת הַגּוֹף אֲבָל בְּטוֹמְאָת
 בֶּשֶׂר [ד"ה] לוֹקָה וְכו' וְרַבָּא אֵמֵר אֲבָל בְּטוֹמְאָת בֶּשֶׂר ד"ה אֵינוֹ לוֹקָה וִידוּעַ דֵּהֲלָכָה כְּרַבָּא.
 וּלְפִיכָךְ צ"ל שֶׁמ"ש כֹּאֵן רַבִּינוֹ שֶׁטָהוּר שֹׂאֵכֵל כְּזֵית מְקֻדְּשִׁים שְׁנֵטְמָאוּ לוֹקָה בְּאוֹכֵל אַחֵר
 זְרִיקָה: וְה"ה לְשֹׂאֵר הַקֶּרְבָּנוֹת. כְּלוּמֵר דְּבֶשֶׂר לֹא דוּקָא דֵּה"ה לְלִבּוֹנָה וְכִדְתָּנָן בִּסְפ"ג דְּמַעֲלִילָה
 (דף י"ג) וּבִסְפ"ד דְּזִבְחִים (מ"ו:) מְרַבָּה לֵה מוֹהַבֶּשֶׂר: אֶחָד קֻדְּשִׁים שְׁנֵטְמָאוּ לְפָנֵי כִּפָּרָה וְכו':
 וְאֵינוֹ לוֹקָה אֲלֹא הָאוֹכֵל אַחֵר זְרִיקַת דָּמִים וְכו'. פְּלוּגְתָא דר' יוֹחָנָן ור"ל ב' כֹּל הַפְּסוּלִין (דף
 ל"ד) וּפְסָק כר' יוֹחָנָן:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ה הי"ג

כָּל אָדָם שֶׁנִּטְמָא טְמֵאָה אֵשׁ חֵיבִין עָלֶיהָ כָּרֶת עַל בִּיאַת
הַמִּקְדָּשׁ וְאָכַל כֹּזֵית מִן הַקֹּדְשִׁים בֵּין בְּקֹדֶשׁ טָהוֹר בֵּין
בְּקֹדֶשׁ טָמֵא. בְּמִזִּיד הָרִי זֶה נִתְחַיֵּב כָּרֶת שֶׁנֶּאֱמַר 'וְהִנֵּפֶשׁ
אֲשֶׁר תֹּאכַל מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַה' וְטִמְאַתּוּ עָלָיו
וְנִכְרְתָה'. וְאִם אָכַל בְּשִׁגְגָה מִבֵּיא קֶרֶבֶן עוֹלָה וְיִוָּרֵד.
וּמִנִּין שְׁאִינוֹ מְדַבֵּר אֶלָּא בְּטִמְאַת הַגּוֹף שֶׁנֶּאֱמַר 'וְנִפְשׁ כִּי
תִּגַּע בְּכָל טָמֵא בְּטִמְאַת אָדָם אוֹ בְּבִהְמָה טְמֵאָה אוֹ בְּכָל
שֶׁקֶץ טָמֵא וְאָכַל מִבְּשָׂר זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַה' וְנִכְרְתָה'.
וְהוּא הַדִּין לְשָׂאֵר קֹדְשֵׁי מִזְבֵּחַ. וְהֵיכָן הַזִּהִיר
עַל עוֹן זֶה בְּיֹלְדֵת שֶׁהָרִי נֶאֱמַר בָּהּ 'בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגַּע':

ג. כסף משנה: כל אדם שנטמא וכו'. בר"פ השוחט ומעלה (דף ק"ו) תנן הטמא שאכל
בין קדש טמא בין קדש טהור חייב. ומה שהתנה שצריך שיהא חייב על ביאת המקדש
אפשר שהטעם מדמקיש קדש למקדש כדאיתא בפרק כל הפסולים (דף ל"ג:). ומ"ש במזיד
הרי זה נתחייב כרת וכו' ואם אכל בשגגה מביא קרבן עולה ויורד. משנה בריש כריתות ומפורש
בתורה. ומ"ש ומנין שאינו מדבר אלא בטומאת הגוף וכו'. בפ' ב"ש (דף ל"ג:) מייתי לה
מקראי אחריני ורבי מייתי לה מהאי קרא ומשמע לרבינו דמהאי קרא משתמע טפי: והיכן
הזהיר על עון זה ביולדת וכו'. בפרק כל הפסולין (דף ל"ג:) ובפרק אלו הן הלוקין (דף י"ד)
אמר ר"ל הכי ואע"ג דר"י פליג ויליף לה מקרא אחרינא כתב רבינו כר"ל משום דתניא
כוותיה: